

Η ζωή στην εποχή των γκαιγκάρων

Με μόλις δυο χιλιάδες κατοίκους και περίπου τριακόσια κατοικήσιμα σπίτια, η Αθήνα στα χρόνια του **Οθωνα** έμοιαζε περισσότερο παρά με τη μελλοντική πόλη της Ελλάδας. Πλήρως **απομακρυσμένη** και με ελλιπές σύστημα **αμύνης**, μετρούσε ακόμη **κάγκες από τους Τούρκους**, **για να ζεσταίνονται τους**

ποτέ σε δεύτερη μοίρα. Το αντίθετο μάλιστα. Σημείο συνάντησης για την αφρόκρεμα της πόλης – αστούς, εργένηδες και περιηγητές – αποτελούσαν τα εστιατόρια των λιγοστών ξενοδοχείων που υπήρχαν τότε, αφού την περίοδο του Οθωνα τα εστιατόρια με τη σημερινή μορφή δεν είχαν κάνει ακόμα την εμφάνισή τους. Για τον λαουτζικό, όπως χαρακτηριστικά αποσιμαίνει ο **Θωμάς Σιταράς**, συγγραφέας του βιβλίου **«Η Παλιά Αθήνα ζει, γλεντά, γείμει 1834-1938»**, οι ταβέρ-

ναθροίσεων της εποχής οι ταβέρνες και το άφθονο κρασί από τα ξύλινα βαρέλια, που δημιουργούσαν ισχυρούς δεσμούς ανάμεσα στους Αθηναίους, οι οποίοι κατέληγαν στο τέλος κάθε βραδιάς να τραγουδούν δυνατά υπό τους ήχους της κιθάρας και του σαντουριού.

Ρομαντική εποχή

Το θέατρο δεν άργησε να μπει στην καθημερινότητα των κατοίκων της πόλης. Εξατίας όμως της αυστηρ-

είσοδο και πέντε για τον ναργιλέ – διασκεδάσε κανείς για τρεις ολόκληρες ώρες. Στη λεγόμενη ρομαντική εποχή (1862-1880) το γλέντι αναβαθμίζεται κατά πολύ. Την περίοδο αυτή δημιουργούνται τα πρώτα αμιγώς εστιατόρια που προσφέρουν στους εκλεκτούς πελάτες ποικιλία από σούπες, κρέας, ψάρι, κρασί, γλυκό φούρνου, πάστες και καφέ. Ένας μέσος Αθηναίος, δημόσιος υπάλληλος στο επάγγελμα, με μισθό 160 δραχμές ξόδευε 30 από αυτές κάθε μήνα για